

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 91–92 (13792–13793), 15 Листопада 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

В Україні – епідемія ...сирітства

Масштаби цієї катастрофи вражають. За офіційними даними, у країні з 7 мільйонів дітей 102 тисячі – сироти. Щороку 10 тисяч хлопчиків і дівчаток втрачають своїх батьків, на Київщині без сім'ї залишаються від 400 до 500 дітей. І тільки 30 відсотків із них потрапляють у ці трагічні обставини через нещасний випадок чи іншу біду, а 70 стають сиротами при живих батьках. Страшно, що, попри зменшення народжуваності в Україні, кількість сиріт зростає. Зрозуміло, що з цим терміново потрібно щось робити, адже навіть мати статус сироти – це горе для дитини...

Минулого тижня в Білій Церкві відбувся День молитви за сиріт. Під час цього, вже традиційного, заходу, коли віруючі з різних Церков та релігійних організацій просять Всевишнього про захист, благословення та щасливі родини для всіх дітей-сиріт, а також про Божу ласку для тих, хто приймає та виховує їх у своїх сім'ях, пролунало майже одкровення: відсутність стосунків між батьками й дітьми на землі є передумовою для її прокляття. Відомо, що на усиновлення досі чекають 27 тисяч українських дітей. Можливо, вони і є тим шансом для цієї багаторазової землі не просто вижити, зберегтися, а й докорінно змінити своє реноме у світі. Варто тільки відкрити серця для любові, прихистити сиріт, відродити тепло обірваних стосунків...

Дійство, що відбулося в театрі Саксаганського, вияви-

лося просто грандіозним. Навіть у плані кількості запрошених. До речі, це ж завдало деяких незручностей: дорослих попросили брати маленьких дітей на коліна або садити їх по двоє на один стільчик. Та й офіційний початок заходу відчутно затягнувся, адже у фойє театру розгорнулися імпровізовані куточки для найрізноманітніших ігор, майстер-класів, усіляких розваг, а спробуй-но так просто все залишити й зайняти місце в залі, де будуть довго (хай навіть про

важливе) говорити серйозні люди. До слова: організаторами заходу виступили управління культури, національностей та релігій Київської обласної державної адміністрації, служба у справах дітей та сім'ї КОДА, Київська обласна рада Церков та релігійних організацій, Альянс «Україна без сиріт».

І коли на сцену вийшли представники влади та різних релігійних конфесій, першим узяв слово заступник голови Київської обласної державної адміністрації В'ячеслав Кучер. Він наголосив, що влада Київщини приділяє значну увагу вирішенню питання сирітства. Приміром, за рахунок державних субвенцій виділяються кошти на придбання квартири, відповідні цільові програми тощо. Посадовець подякував організаторам такого потрібного заходу, а також зачитав вітання від голови КОДА Олексія Чернишова.

представниця Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів в Україні Катерина Сердюк; муфтії Духовного управління мусульман України «Умма» Шейх Саїд Ізмаїлов та інші.

В залі запанувало неймовірне піднесення, в якому кожен дитячий голосок звучав чистою нотою надії, коли всі встали і спільною молитвою звернулися до Бога. І попросили в Нього допомоги та благословення для дітей, які ще позбавлені батьківської любові.

Зворушливими були й історії, що ними поділилися батьки-всиновителі. А творчі подарунки дітей, яким пощастило знайти прийомну сім'ю, зі зрозумілих причин викликали сльозу... До речі, завдяки батькам-вихователям, прийомним батькам, патронатним вихователям, усиновлювачам Київщини отримали шанс на щасливе майбутнє понад 3 тисячі сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, – вони вже мають свою родину.

Валентина Храбуст

Якою стане площа Шевченка Визначено проєкт-переможець конкурсу

Протягом двох днів у місті засідало журі конкурсу, який мав визначити переможця серед розробників кращого концептуально-площадкового рішення реконструкції центральної площі Білої Церкви – імені Т.Г. Шевченка – з визначенням місця розташування пам'ятника Кобзареві, повідомляє офіційний сайт міської ради. Першого дня члени журі оглянули запропоновані роботи, другого – ухвалили рішення щодо кращого проєкту.

Отож, для участі в конкурсі було зареєстровано 6 робіт. Команда суддів, до складу якої входили місцеві архітектори, скульптори, художники та фахівці з Київського національного університету будівництва та архітектури, Національного університету «Львівська політехніка», управління ландшафтної архітектури й комплексного благоустрою департаменту містобудування та архітектури Києва, а також присутні депутати міської ради мали змогу висловити своє бачення щодо кожного проєкту.

Загалом архітектори запропонували цікаві ідеї, що передбачають створення як традиційних площ із використанням озеленення, фонтанів, лавок, так і облаштування багатфункціональних зон для відпочинку білоцерківців. Деякі проєкти мають архітектурні фрагменти. Цікавою також є пропозиція спорудити пам'ятник Кобзареві в молодому віці, адже саме таким він перебував у Білій Церкві. Один із проєктів, на думку доповідачів, не зовсім відповідає вимогам конкурсу, проте мав цікаву ідею створення «площі вишиванки», яка обов'язково має бути відзначена заохочувальним призом.

Недоліками в проєктах було названо відсутність місць для паркування автомобілів, не зовсім вдало продуману кольорову гаму, подекуди – масивні вхідні групи й надто багато елементів, які дробитимуть площу, та інші.

За підсумками обговорення шляхом таємного голосування було визначено проєкти, які посіли перше, друге та третє місце. Отримавши найбільшу кількість голосів, **першість** завоював проєкт 921921 (автори: архітектори Омеляненко Василь Миколайович та Омеляненко Євген Васильович, м. Біла Церква). **Друге місце** зайняв проєкт 757897 (архітектори Бабич Юрій Іванович та Цуп Юлія Костянтинівна, м. Біла Церква). **Третє місце** отримав проєкт 182846 (архітектори Малярчук Костянтин Іванович, Лукашук Руслан Миколайович, м. Львів). З проєктами конкурсних робіт можна ознайомитися в холі управління містобудування та архітектури Білоцерківської міської ради за адресою: бульвар Олександрійський, 75, приміщення 134.

Переможці, залежно від зайнятого місця, отримають премії: 62 тис. 22 грн, 46 тис. 667 грн та 31 тис. 111 грн відповідно з урахуванням нарахувань та утримань згідно з чинним законодавством України.

Як наголосив начальник управління містобудування та архітектури Олександр Терещенков, визначення проєкту-переможця не означає, що відразу розпочнеться розробка проєктно-кошторисної документації на його реалізацію. Він має бути погодженим містобудівною радою, витримати обговорення за участю фахівців, можливо, в ньому доведеться й дещо змінити, додати якісь елементи, врахувати пропозиції та зауваження тощо.

В будь-якому разі є обгрунтоване сподівання, що недовзі Біла Церква матиме сучасну, красиву площу з увічненим Великим сином України, яка стане одним із улюблених місць відпочинку містян.

Дорогі наші читачі!

Триває передплата на газету „ГРОМАДСЬКА ДУМКА” на 2020 рік

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:
13,80 грн – індекс 35027
11,80 грн – індекс 22139 (пільговий)
– **НА 3 МІСЯЦІ:**
41,40 грн – індекс 35 027
35,40 грн – індекс 22139 (пільговий)
– **НА 6 МІСЯЦІВ:**
82,80 грн – індекс 35027
70,80 грн – індекс 22139 (пільговий)
– **НА 12 МІСЯЦІВ:**
165,60 грн – індекс 35027
141,60 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Пам'яті Майстра

Кажуть, людина на землі живе стільки, скільки про неї пам'ятають інші. А заслужити цю любов треба всім своїм життям, своєю працею. Вже майже рік немає з нами знаного земляка, лауреата Шевченківської премії, великого Майстра слова Віктора Олександровича МІНЯЙЛА. Але залишилася добра пам'ять про нього та неоціненний скарб письменника – його творчість.

Нинішнього 5 листопада В. Міняйлу виповнилося б 100 років. Тож відзначення Дня української писемності та мови було вирішено присвятити цій визначній особистості – у театрі ім. Саксаганського відбувся вечір його пам'яті. На заході зібралися всі, хто знав і шанував письменника, його слово.

Присутнім продемонстрували фільм, у якому країни ділилися спогадами про Віктора Олександровича. Говорив з екрана й сам письменник.

Вихованці театральної майстерні Школи мистецтв №3 (режисер – Ольга Болховітіна) виступили з постановками за мотивами притч В. Міняйла, а Василь Олексієнко (Школа мистецтв №5) виконав улюблену його пісню – «Тихий Дунай». Надзвичайно емоційно, аж до дрожі, прозвучав і уривок з «Вічного Івана», який прочитали саксаганці. Також зі сцени лунала щира українська пісня, були й танці, виконані артистами театру. І все сповнене таким українським духом, що відчувався у кожному слові, в кожному порухові думки... Україна завжди була в серці і Віктора

Міняйла, його душа багатіла любов'ю до неї. А його талант залишиться яскравою зорею, яка пломенітиме ще не одному поколінню українців.

***

Цього ж дня в Білій Церкві відкрили пам'ятну дошку письменникові – на стіні будинку, де жив і творив Віктор Олександрович Міняйло, на вулиці Гетьманській, 3.

Під час заходу до присутніх звернулися секретар Білоцерківської міської ради В. Кошель, голова Спілки письменників України М. Сидоржевський, голова Білоцерківського міськрайонного об'єднання ВУТ «Промісвіт» ім. Тараса Шевченка К. Климчук, голова Київської обласної організації Національної спілки художників України О. Дмитренко, який зробив ескіз меморіальної дошки та працював над її виготовленням.

Вони наголосили, що Віктор Міняйло є одним із найпотужніших та найавторитетніших письменників другої половини ХХ століття, й закликали читати та вивчати його твори.

Юлія Штонда

Віктор Міняйло: славетний і незабутній

Є люди, життя і діяльність яких становлять славу нашої землі. Серед них – наш земляк, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка за роман «Вічний Іван», лауреат республіканської премії ім. А. Головка та Білоцерківської міської літературно-мистецької премії ім. І.С. Нечуя-Левицького Віктор Олександрович Міняйло.

В день 100-літнього ювілею письменника в бібліотеці-філії №8 відбувся День інформації «У пошуках своєї зорі», що допоміг поринути у творчий світ Майстра.

Під час літературного досє «Ти, людино, – вічна і жива» бібліотечний фахівець Зоя Чутковська розповіла про життєвий і творчий шлях ювіляра, який щедро засівав ниву української літератури добірним і вишуканим словом. Провідний бібліограф Наталя Семененко прокоментувала відкритий перегляд літератури «Віктор Міняйло – будівничий України», підкресливши, що саме любов до рідної землі була найголовнішим джерелом творчості письменника. Бібліографічний огляд «Творчість видатного земляка» допоміг відкрити нові грані літературного таланту нашого славного землянина.

Познайомитися із джерелом слова генія пера і насолодитися атмосферою почуттів можна було також під час літературних читань «Віктору Міняйлу – 100 років». У виконанні провідного бібліотекаря Валентини Мостіпан прозвучали уривки з творів письменника.

Загальне захоплення викликав перегляд буктрейлера до смішного і водночас мудрого твору Віктора Міняйла «Дивовижні пригоди Баби Яги, Івасика Телесика та фотографа Диньки», створений колегами з бібліотеки сімейного читання №9.

Залишитися в пам'яті народу дано не кожному. Це прерогатива обдарованих, неординарних постатей. Творчість лицаря української словесності, корифея письменницького слова Віктора Міняйла назавжди ввійде до золотого фонду української літератури.

З року в рік ми продовжуємо звертатися до літературної спадщини великого земляка. День інформації, що завершив Міняйлівські читання у бібліотеці, якраз і був спрямований на те, щоб укотре нагадати, якими славетними і незабутніми іменами може похвалитися Білоцерківщина! Ці імена назавжди закарбовують у серцях людей прадавній генетичний зв'язок із Батьківщиною.

Наталя Семененко

Позиція

«А ось так, дивися. Єсть на московщині така кантора, там сидить за столом прапорщик, ну, в крайньому разі, старлей, бо великому ж чинові таку дурну роботу не поручать... І чередь стоїть руськоязычних, ще од порога язика повисолоплювали, щоб швидче, бо чередь же длінна... І як підходе хто з череді до того столу, то йому прапорщик або старлей по язичі клац – таким степлером, як для бумаг, тільки більшим. І так усій череді: клац, клац, клац – цілий день. Скрепи ставе. От як уже поставили тобі скрепу – всьо. Ні по-французькому, ні по-китайському, ні по цьому клятому бандерівському балакать не степний. Тільки по фені можеш болтать і матюки гнуть».

Ганна Ручай «На східному фронті є зміни»

Без мови немає України. Немає життя

Цитата, винесена у вступ, яскраво ілюструє стан мовного питання в Україні й згадалася напередодні Дня української писемності та мови. В 90-х роках знання української було «...не на часі, бо наступне покоління буде розмовляти солов'їною», на початку нульових відбулося засилля російської попкультури на ТБ і в кіно, а в 2014-му сталася збройна агресія Росії та окупація території. «Русский мир», який вибудовували Путін й РПЦ, перейшов у наступ.

«Росія закінчується там, де закінчується російська мова», – заявляє військовий злочинець Володимир Путін, і його радісно підтримує населення Російської Федерації. Тим самим окреслено межі експансіоністських планів Росії, які не розповсюджуються хіба що... на Китай. А в «зоні ризику» – території з великою часткою «русскоязычного населення», де Україна займає непочесне перше місце.

Гуманітарна катастрофа в мовному питанні мало не призвела до катастрофи держави. Переважна більшість населення радо споживала і продовжує споживати російський продукт, (і не важливо, це «Снікерс» чи серіал), не усвідомлюючи, що цим самим підризає волокна тонесенської ливни, на яку підвишено дамоклів меч російських шовіністів. Варто лише послухати радіо, подивитися телевізор, а то й просто прогулятися вулицями міста. Підійдіть до газетної ятки, пошукайте україномовний часопис, який спеціалі-

зується на питаннях моди, техніки. Ви їх не знайдете. Так само немає в інтернет-мережі україномовних спеціалізованих сайтів. Зробіть замовлення в ресторанах та кав'ярнях міст. Що казати про Харків чи Кривий Ріг, якщо в райцентрах Житомирщини й Чернігівщини вам запропонують меню російською, як і в Білій Церкві. І це в країні, де більшість населення рідною мовою вказують українську.

Росія нікуди не пішла. Вона продовжує впливати на думки українців. Незважаючи на економічні втрати, Москва дає величезні кошти на розвиток свого кіно і книговидавництва. Їм не важливий швидкий прибуток, росіяни грають у свої стратегічні ігри на перспективу. І мова є інструментом зміни мислення. Боротьба йде за душі, а не за шлунок. Тому й з'являється купа книгосміття в крамницях. Бо перереєстровані в Україні видавці-гіганти з Росії можуть дозволити собі друкувати будь-що в яскравій обгортці. А потім це будь-що потрапляє в українські публічні бібліотеки, оскільки люблять інтересів ще ніхто не скасовував.

Але й це пів бід. Справжня біда в тому, що самі українці не відчувають небезпеки фізичного винищення. В руках підлітка колонка з російським репом (хтось чув український реп?), на вулицях лунає хаплива пародія на

російську мову з вуст «населення»... Російськомовні ветерани війни апелюють до того, що вони зі зброєю захищали Україну, а що, мовляв, зробили ви? Шануємо захисників, але за що ви воювали? Чи існує Україна поза своєю мовою, культурою, традиціями? Чим керуються українці, коли вперто кажуть: «Нам так зручно!», коли все важче (хоча і не так важко, як хотілося б) знайти застосування «язику» в Україні.

Криваве ХХ століття показало, що російська окупація не означає навіть асиміляція. Ні, йдеться про повне фізичне винищення українства. Думаєте, жахи сталінщини не можуть повторитися? Крихка оболонка цивілізації розіб'ється, як тендітне скло, й настане прірва «беспределу», коли до вас у хату приходять ополченець-бородань з автоматом «калашникова», тиче стволем у живіт і каже: «Добрий вечір!». Перевірено Донбасом.

Костянтин Климчук, голова Білоцерківського міськрайонного осередку ВУТ «Промісвіт», ст. наук. співробітник КЗ КОР «Білоцерківський краєзнавчий музей»

«Я щаслива в цьому театрі...»

Днями театральна спільнота вішувала заслужену артистку України, одну з провідних і яскравих актрис Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П.К. Саксаганського, відзначену численними нагородами, а головне – повагою та любов'ю багатотисячної глядацької аудиторії в різних кутках країни, Людмилу МЕРВУ. Цими листопадними днями вона святкує відразу два прекрасні ювілеї – 70-ліття з дня народження та 50 років творчої діяльності.

ний талант, корифей. Цей спогад нав'язав оту енергетично сильну, притягальну харизму, зрештою, характер, що обов'язково просвічується в кожній акторській роботі Людмили Мерви. Тобто, звідки з'явилось на світ Божий джерельце дару цієї незвичайної, красивої жінки-актриси.

● А народилася вона в прекрасному містечку Стрий на Львівщині, де був і свій театр. Старші його актори після розформування трупи організували драматичний гурток. Якось малою, потрапивши на його репетицію, дівчинка сказала мамі: «Я буду артисткою». І так, з чотирьох років, почала відвідувати той гурток. Пізніше Людмила була діяльною, і в ляльковому театрі. Їй усе це було дуже цікавим. Нині вона вважає, що їй пощастило народитися в Стрию, адже там був прекрасний театр, а в ньому – чудові актори, справжні

корифеї. Цей спогад нав'язав оту енергетично сильну, притягальну харизму, зрештою, характер, що обов'язково просвічується в кожній акторській роботі Людмили Мерви. Тобто, звідки з'явилось на світ Божий джерельце дару цієї незвичайної, красивої жінки-актриси.

● Свого часу пані Людмила підраховувала кількість зіграних ролей. Дійшло до 150, а потім їй це набридло, і вона припинила вести записи. Було це років 25 тому. Звісно, що після того вона перебрала ще дуже багато. Зрештою, каже: «І що мені кількість? Головна була якість роботи».

● Про театр Саксаганського говорить просто: «Це мій дім». Правда, зізнається, що свого часу його залишала: були конфлікти з начальством – «я людина пряма, завжди відверто кажу в очі про те, що мені не подобається». Тому 17 років вона працювала в Ніжинському і пів року – в Дрогобицькому театрах. Але завжди намагалася повернутися до Білої Церкви. Людмила Іванівна пам'ятає тутешній театр далеко не

таким, яким його знаємо зараз, за її словами, «то був справжній сарай». А нинішній, затишний, мальничий, їй до душі, якими і є завжди рідні стіни.

● «Що найважче в роботі актриси?» – перепитують заслужена артистка України. І, якось мить помовчавши, відповідає: «Щоразу виходити до глядача. Це й досі страшнувате. В залі ж настільки різні люди! На них треба налаштуватися, аби примусити їх себе слухати, розуміть... Потрібно знайти контакт із глядачем. Хай в залі десять чоловік – мені треба, щоб вони мене зрозуміли. Це найважливіше. І найважче».

● Щодо своєї улюбленої ролі, актриса мовить: «Усі такі різні, і всі такі мої... Пропущені через власне серце...» Зараз би, каже, улюбленою назвала Бабу Прісю (однойменна п'єса Павла Ар'є з Людмилу Мерву в головній ролі йде на білоцерківській сцені з незмінним аншлагом). Але в її репертуарі є роль особливо пам'ятна – у виставі «Дерева помирають сто-

ячи». Якось після чергового спектаклю до актриси підійшла родина. Старший чоловік, простягнувши виконавиці прекрасні троянди, зізнався – в його долі дуже довго тривала чорна смуга, настільки чорна, що жити не хотілося. Дружина ледве затишила його до театру. І ось, подивившись роботу Людмили Мерви, він конче захотів сказати їй спасибі, адже гра актриси перевернула його душу, наче розставила все на свої місця, ніби відкрила відповіді на його, здавалося, безнадійно важкі запитання. Вдячний глядач так і сказав: «Завдяки Вам я знаю, з чого починати мені завтрашній день».

● Пані Людмила захоплена своїми молодими партнерами, талановитими, щирими, відкритими до поради, зрештою, закоханими в сцену, готовими віддавати театрові себе повністю. І ювілярка просить Бога дати їй здоров'я та наснаги попрацювати з юним поколінням саксаганців якомога довше, адже їй з ними цікаво. І якщо нині, в цю ювілей-

ну дату, Людмила Іванівна й хотіла комусь сказати спасибі, то це, насамперед, її колегам. «Хіба відбулася ба Баба Пріся, якби не такі сильні, цікаві партнери?! – каже актриса й додає: – Я щаслива в цьому театрі, мені тут добре, комфортно. Це – мій дім».

● А наостанку імпрізованого інтерв'ю на прохання журналістів прима білоцерківського театру висловила побажання своїм сучасникам: «Любити людей, бути доброзичливими одне до одного – надто багато злості накопичилося межі нами».

● А потім відбувся беніфеїс – Людмила Мерва вкотре розпанахала своє серце, перевтілюючись у Бабу Прісю з похмурою реальності чорнобильської зони. Знову ніби підключила кожного глядача до високочастотної лінії страждань, боротьби з несправедливістю, до боротьби за життя. Після вистави героїню дня вітали керівник театру В'ячеслав Усков, вручивши подяку від міського відділу культури, колеги, шанувальники. Звісно, був і святковий торт. Сама ж актриса, розчулена і схвильована щирими поздравленнями, вишовши на авансцену, зізналася в любові до білоцерківського глядача. Запевняємо Вас, Людмила Іванівно, ця любов – взаємна!

Валентина Храбуст

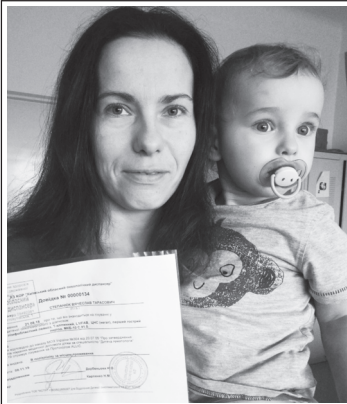

Людмила Мерва в ролі Баби Пріси

● Колеги-саксаганці влаштували для неї чудову несподіванку. Поки актриса їхала до театру, налаштувуючись на роль, яку мала зіграти того вечора, трупа зібралася в фойє із квітами, музичними, вокальними й танцювальними привітальними номерами. І як тільки ювілярка переступила поріг, її, неймовірно здивовану, накрило: «Сюрпри-и-и-з!».

● Після феєрверка поздравлень (актори це вмійють робити неперевершено), після «Многая літа» і вручення подарунків, Людмила Іванівна погодилася відповісти на кілька запитань журналістів, які щиро долучилися до святкового дійства. Звісно, нас передусім цікавило, як і що виколосило такий непересіч-

Картка Приватбанку мами, Степанюк Анни Михайлівни, — 4149 4991 2840 3019.

ДОПОМОЖІТЬ ВРЯТУВАТИ СЛАВІКА!

Біда не питає ані про вік, ані про статки, ані про плани на майбутнє. Особливо боляче спостерігати, як радісне та щасливе дитинство затьмарює страшний діагноз Київського обласного онкологічного диспансеру: *гострий Т-клітинний лімфобластний лейкоз!*

Життєрадісний, привітний однорічний малюк Славик виховується у багатодітній родині Ані й Тараса Степанюків. Зараз він з мамою мужньо бореться з хворобою у відділенні дитячої онкогематології.

Довготривале лікування потребує значних коштів. Звертаємося з проханням підтримати родину, в якій підрастають четверо дітей. Сподіваємось на Вашу чуйність і будемо безмежно вдячні за будь-яку допомогу!

Управління соціального захисту населення інформує

Зміна порядку надання пільг на оплату житлово-комунальних послуг

Починаючи з жовтня 2019 року, відповідно до Закону України від 09.11.17 № 2189-VIII «Про житлово-комунальні послуги», пільга надається у грошовій формі.

Розраховані управлінням соціального захисту населення Білоцерківської міської ради суми пільг перераховуватимуться АТ «Ощадбанк» для подальшого проведення розрахунків з надавачами послуг за кожного конкретного пільговика (безготівкова форма).

Пільговикам, які подали заяву до управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на отримання пільги готівкою, виплата буде здійснюватися у готівковій формі у зазначений у заяві спосіб (банк або пошта).

У зв'язку з цим платіж за послугу нараховується у повному обсязі, без врахування знижки, яка надається пільговику.

У разі отримання готівки пільговик має сплатити за спожиті послуги повністю.

Інші пільговики сплачують, як і раніше, частину платежу, а суму пільги за них перерахує надавачу послуг АТ «Ощадбанк» (за наявності даних про номер мобільного телефону пільговик отримує інформаційне повідомлення від банку про проведені платежі).

Враховуючи, що відповідний механізм запроваджується в Україні вперше, через неточності в даних з технічних причин можуть бути випадки ненарахування окремим особам суми пільги за жовтень 2019 року. В такому разі рекомендуємо пільговикам звернутися до управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради за адресою: пров. Ковальський, 14, кімн. №2. Сума пільги у такому випадку за жовтень буде донарахована в наступному місяці.

З 1 жовтня 2019 р. управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на підставі даних Єдиного державного автоматизованого реєстру осіб, які мають право на пільгу, щомісячно буде розраховувати суму пільги, виходячи з розміру знижки, на яку пільговик має право згідно з законом.

Монетизація пільг: як пільговики платитимуть за спожиті комунальні послуги?

Виплата пільг здійснюється у грошовій безготівковій формі або у грошовій готівковій формі. Пільга у безготівковій формі призначається автоматично. Пільгу в готівковій формі призначили за бажанням самого пільговика та на підставі особистої заяви.

У разі призначення пільг у грошовій безготівковій формі виплата коштів буде здійснюватися на особові рахунки пільговиків в організаціях-надавачах комунальних послуг до 18 числа наступного місяця (тобто сума нарахованих пільг за жовтень буде відображена у квитанціях за листопад), про що пільговика буде проінформовано в SMS-повідомленні. Таким чином, у жовтні 2019 р. пільговики отримають квитанції про оплату комунальних послуг без врахування пільг. Оплату за спожиті комунальні послуги рекомендуємо здійснити в повному обсязі, а у листопаді провести опла-

ту з урахуванням отриманих пільг.

Звертаємо Вашу увагу, що перерахування коштів за послуги (витрати) здійснюється у такій послідовності:

- постачання теплової енергії;
  - постачання та розподіл природного газу або постачання та розподіл електричної енергії за наявності відповідного виду індивідуального опалення;
  - постачання гарячої води;
  - централізоване водопостачання, централізоване водовідведення;
  - постачання та розподіл електричної енергії;
  - постачання та розподіл природного газу;
  - поводження з побутовими відходами;
  - послуги з управління багатоквартирним будинком;
  - внески за встановлення, обслуговування та заміну вузлів комерційного обліку.
- Саме у наведеному порядку здійснюється фінансування сум нарахованих пільг АТ «Ощадбанк».
- У разі призначення пільг у грошовій готівковій формі виплата коштів буде здійснювати-

ся у спосіб, зазначений пільговиком у заяві, тобто через поштове відділення або через банк (при наявності наданих пільговиком банківських реквізитів) у наступному місяці (тобто готівка за жовтень надійде у листопаді). Таким чином, пільговик має сплачувати за спожиті комунальні послуги в повному обсязі з урахуванням отриманих пільг у готівковій формі.

За отриманням інформації щодо будь-яких питань, пов'язаних із нарахуванням пільги, пільговики звертаються до управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради за адресою: пров. Ковальський, 14, кімн. №2.

За отриманням інформації про спожиті послуги, нараховані суми за послуги, розмір заборгованості (переплати) пільговики звертаються до уповноважених осіб, виконавців комунальних послуг.

За отриманням інформації про операції, здійснені за обліковим записом пільговика щодо перерахування коштів уповноваженим, об'єднаним, виконавцям комунальних послуг, пільговики звертаються до АТ «Ощадбанк». Інформація надається в порядку, визначеному АТ «Ощадбанк».

«Батьківщина» домоглася проведення парламентських слухань щодо ринку землі

Верховна Рада ухвалила постанову про проведення 4-го грудня 2019-го року парламентських слухань на тему «Земельна реформа: вітчизняна модель обігу земель сільськогосподарського призначення».

За це рішення віддали свої голоси 318 народних депутатів. Під час виступу із трибуни Верховної Ради Вадим Івченко нагадав, що «Батьківщина» послідовно виступає проти розпродажу землі, й саме вона була ініціатором подібної дискусії в стінах Парламенту.

«Варто відкрито подискутувати про те, що повинно бути в Україні. «Батьківщина» буде брати активну участь у цих парламентських слуханнях. Крім того, одним із

їх ініціаторів виступила Юлія Тимошенко», – зауважив народний обранець.

Водночас інший член фракції «Батьківщина» Костянтин Бондарев у своєму відеоблозі на youtube назвав це рішення суттєвою перемогою, але наголосив, що головна битва за землю попереду.

«Перше, що необхідно зробити, – ухвалити народну Конституцію через референдум. Саме через референдум також вирішити, яким чином має продаватися земля. Звісно, ринок землі має бути. Але покупці точно не мають бути іноземцями», – заявив народний обранець.

Ольга Іваненко

Почалася реєстрація на IV дитячий літературний конкурс «ПероДактиль»

Організатори пропонують усім талановитим дітям від 8 до 16 років спробувати власні сили, відчутти себе справжніми письменниками та поринути разом з ними в чарівний світ літератури!

Окрім оцінки творів професійними членами журі, конкурс обіцяє стати справжнім фонтаном літературних подій: творчі зустрічі з письменниками, літературні вечірки, читання! Заплановані заходи будуть відбуватися не лише в столиці, а ще й у регіонах, тож можливість зустрітися з улюбленими сучасними письменниками буде і в цілому літературі, що проживають далеко від Києва.

Збір робіт триватиме до 29 лютого 2020 року.

Тривалий термін подачі робіт дозволить устигнути творчим дітям написати та подати на конкурс більше власних доробків. Конкурсні роботи будуть оцінюватись за віковими категоріями і за жанрами написання, а переможці отримають цінні призи та подарунки, як від організаторів, так і від партнерів конкурсу.

Географія конкурсу постійно розширюється, тож цього року є сподівання отрима-

ти конкурсні роботи від дітей, що творять українською, проте проживають за межами України (конкурс територіальних обмежень не має).

Церемонія нагородження переможців традиційно планується в одному з найдавніших міст України – Білій Церкві.

Також планується видання альманаху, де будуть зібрані твори усіх фіналістів цьогорічного конкурсу.

Детальніше: perodaktyl.com.ua, [facebook.com/perodaktyl](https://www.facebook.com/perodaktyl)

Щоб запобігти загибелі й травмуванню дітей під час надзвичайних ситуацій, а також заради профілактики їхнього виникнення, працівники Держслужби з надзвичайних ситуацій постійно проводять ряд виховних заходів з учнівською молоддю Київщини. Найцікавішою для дітей є акція «Запобігти! Врятувати! Допомогти!», під час якої вони можуть не тільки побачити пожежнорятівальне спорядження, а й спробувати попрацювати з ним та приміряти бойовий одяг рятувальника.

Так, протягом минулого тижня працівники аварійно-рятувального загону спеціального призначення приймали вихованців білоцерківських шкіл, яких знайомили з технікою, інструментом та спорядженням, що перебуває на озброєнні групи рятувальних робіт, хіміко-радіологічної групи

та медичного пункту загону. Діти з радістю «приміряли» на себе ролі медиків, рятувальників та хіміків.

Фахівці групи піротехнічних робіт продемонстрували гостям різні види вибухонебезпечних предметів та розповіли про дотримання правил безпеки під час виявлення небезпечних знахідок.

Під час аналогічних зустрічей з учнями також проводять профорієнтаційну роботу працівники відділу кадрів аварійно-рятувального загону. Молодь активно цікавиться умовами вступу до ЗВО ДСНС і, звичайно, матеріальним забезпеченням та соціальними гарантіями для рятувальників. На всі запитання працівники загону дають вичерпні відповіді.

Аварійно-рятувальний загін спеціального призначення Білої Церкви

Спаювати суху траву та пистя заборонено

Восени мешканці приватних житлових будинків активно починають наводити лад у домогосподарствах, спалюючи опале листя, гілки, суху траву та різний непотріб.

Управління з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення Білоцерківської міської ради нагадує, що за самовільне спалювання листя та сухої рослинності або її залишків передбачена адміністративна та кримінальна відповідальність. Спалювання рослинних залишків є прямим порушенням низки норм чинного законодавства, а саме: статті 50 Конституції України, статей 9 та 12 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», статті 16 Закону України «Про охорону атмосферного повітря»,

пунктів 3.6.14, 3.7.4 Правил утримання жилих будинків та прибудинкових територій, пунктів 3.6, 6.4.2 Правил утримання зелених насаджень у містах та інших населених пунктах України, Закону України «Про благоустрій в населених пунктах».

Всі ці дії є порушенням державних стандартів, норм і правил у сфері благоустрою населених пунктів, правил благоустрою територій населених пунктів і, відповідно до ст. 152 КупАП, тягнуть за собою накладення штрафу на громадян від двадцяти (20) до вісімдесяти (80) гривень (ст. 152 КупАП), а також накладення штрафів на підприємств, установ та організацій, у тому числі державних, від двадцяти (20) до ста (100) гривень (ст. 152 КупАП), а також накладення штрафів на підприємств, установ та організацій, у тому числі державних, від двадцяти (20) до ста (100) гривень (ст. 152 КупАП), а також накладення штрафів на підприємств, установ та організацій, у тому числі державних, від двадцяти (20) до ста (100) гривень (ст. 152 КупАП).

Петро Франчук, начальник управління

Кажі сюдою

Це так дражнять Федора Чаплія, тихо-го, аж наче трохи дурнуватою чоловіка. Але дражнять, коли вже комусь дуже поглузувати закортить. Тільки не кожному кортить. Бо Федір буває стерпий, а буває глянє, посміхнеться. А потім: «Ти, Йване, краще розкажи своєму батькові, як до Києва на заробітки їдзів».

– А що? – спочатку не розуміє той. А Федя Кажі Сюдою трошечки відступити, а потім: «Та я десь чув, як ти дозароблявся у тому Києві, що стояв на вокзалі під ларьком і на дорогу додому просив». Іван тільки озиряється на всі боки й гліпає на Федора, наче дивне щось на ньому вгледів. А в самого в голові: «І звідки він знає, що на тому вокзалі є ларьок? Не. Ну звідки? Він далі нашого села, мо, й не був ніде. А де б він був – придурок». Але це мовчки. А вголос:

– То хтось набрехав тобі, Тихоновичу, а ти вже й собі... – Чомусь згадав, як Федора по батькові. І відтоді не чіплявся із жартами, ще й запобігливо ручкався, коли десь розминутися не виходило.

Чого так дражнять? Бо Федя таки має у собі трохи дивини. Не те, щоб, але... Ми ж вами як: «Розкажи про оца, чи про оте», а Федір інакше. Федя говорить: «Кажі сюдою». Або приходить до нього хтось домовлятися, щоб дах перекрив, чи щось цікаве на ворота витесав. Він може й не піти. Згадає, як той бив його Димка, коли Димок, наче дурний, утік із двору, і ні в яку. А на вмовляння: «Я тобі добре заплачу», махне рукою: «А нащо мені? Мені багато не треба. Це багатіям треба грошей багато. А мені нащо?». І в хазійстві у нього лише кіт і прибудний пес Димок, схожий на теля. Тільки якийсь сивий. Аж синій. А торік прибилася до нього п'яничка. Ні роду, ні племені. Й ніхто точно не знає, чи й справді вона Христина чи тільки так назвалася. Коли зварить борщу й навіть у хаті прибере. А більше сидить на порозі й співає. П'яна, звісно, співає. Скільки люди казали Федору: «Вижени те ледащо». Навіть і з сільради приходили. А він тільки посміхався: «Та, нехай співає». А співає ж Христина... Куди тим голозадим дівулям із телевізора. Як Христя заспіває, то навіть скажена Вера, ота, що без матюка їсти не сяде, замовкає. Петро Сірий привіз її колись із Уралу, де в армії служив. Прижилася Вера й понашому коли балакає. А от співає, як сорока на дощ.

Усі в селі чогось заперевживали за Федю. Особливо жінки, бо Христя таки красивувата, й не один чоловік із нею на дорозі пристоює. Хоча вдома своя Христя й свої діти. Радять жінки відправити прибуду – звідки прийшла. А він наче й не чує. Де що заробить – усе тратить на Христю. І як той одяг підбирає? Молодиця одягне й спідниця, наче на неї шилася. Та що там спідниця: справив пальто й чоботи. Ще якісь і сережки у циган купив. «Золоті», – каже. Але – навряд, щоб цигани його не обдурили.

А недавно приїхав Христин чоловік на дорогій машині. Такий гевал – два Федори вкупі, ще й недомірок Пилипок із Чорного кутка в придачу. Став біля хвіртки, зазирає у

двір. А потім просунувся боком і дивиться на Димка. А той як рвонеться. Ледве вихопився чоловік із хвіртки. «Хазяї! – кричить, – ану ж вийдіть, хто є!». Федя й вийшов. А він рве із тину шалівчину. А Димок на нього. А Федя між ними. Загнав пса у повітку. А незнайома до хати кличе. Мовляв, заходь, жінка борщ доварює.

– А-а, значить, жінка. – Побілів той і знову за шалівку. А що Федора бити, коли він стоїть, очима кліпає і руки не підняв, щоб захиститися. Тільки зойкнув, наче дитя схлигнуло, і впав перед своїм двором. Христя глянула у вікно, вискочила у сіни. Схопила сокиру, що завжди лежить під лавкою, і в хвіртку. Здоров'яга до неї. А вона люта, аж страшно глянути. Коса ота, що до пояса, упала з голови. Чоловік за косу. А Христя сокирою по руці. Думаєте, пожаліла? Ні. «Це тобі, – каже, – за те, що я від тебе натерпілася. За дитячко наше ненароджене. Як накрив торбу грошей, то й уже все – я не людина – іграшка твоя німа!». І кричить... Люди збіглися. Дивуються на чоловіка, що стоїть навпроти Христі й навіть не глянув на руку, з якої кров цебенить. Тільки на Христю дивиться. А в самого очі сатаніють, як у колгоспного бика Савки, що колись у кошарі за фермою стояв. Смикнувся було до сокири. Але Христя замахнулася так, що не лише чоловік, а й усі,

хто прибіг, побачили – зарубає й рука не здригнеться. Правда, не зарубала. Бо Федір отямився. Підвівся. Хитається, пісок із штанів струшує й до Христі лагідно: «Ну, що – зварився борщ? – і до гевала: – Ти, чоловіче добрий, кажі сюдою, чого приїхав. А нащо ж із кулаками... Христечко, дай мені. – Забрав із рук Христі сокиру, наче й не бачить нічого. – Гукай, – каже, – чоловіка до хати – балакати будемо». Але наші того не пустили. Відвели до фельдшерки, а фельдшерка перев'язала й у районну лікарню відправила, щоб зашили, бо рана не шуточна. Там допитувалися, хто рубонув, і міліцію викликали, та він не признався. Тільки у селі його більше не бачили. Жінки теж у Христі допитувалися, що й до чого. Але Христя мовчала. Пити, правда, стала менше. На празник хіба, а от співає й досі. Сядуть із Федором на порозі. Вона до нього пригорнеться. Щось каже. А він просить заспівати і вгору дивиться. А в очах у нього стільки неба, як у Хозарському озері в Спасівку, коли і вдень зірки видно.

Валентина Мастерова

Ми живемо в еру, якою, хай і на чесьь замовлення, але правлять політтехнологи. Там, де населення змучене, затуркане або позбавлене національної гордості, вони ведуть за руку до влади людей, які згодом будуть у країні автори-приховують, з чого та «страва» була приготована. І ось зараз, у час, коли, здавалося б, єдине, що стало на заваді зникненню України, це її армія, її ветерани-захисники, що самі, мов ті супергерої з коміксів, з'явилися нізвідки нам на порятунок, ці непомітні обивателю політтехнологи намагаються спалювати їхній образ у суспільній свідомості. Бійців виставляють за тих, хто воює за гроші, за тих, хто не слухається наказів, за тих, хто не достойний проїтися центральною вулицею і почути «спасибі» від людей, яким врятували життя.

♦ І, що найстрашніше, більшість із нас те спокійно ковтає. Ми без особливих зусиль стали забувати, як наших полонених гнали вулицею, мов скотину, під тваринне улюлюкання «месних»; як «зелені коридори» з котлів цинічний ворог перетворював на криваві; як наших хлопців упритул розстрілювали у підвалах та лісосмугах; забувати й те, що гинули вони від куль тих, хто радо прийшов би в наші помешкання, плюнув нам в обличчя і сказав би, що це все тепер його.

♦ Та є люди, які беруть пам'ять і намагаються дарувати це вміння іншим. Так, упродовж минулого тижня в кінотеатрі ім. О. Довженка відбувся захід «Кіно, що наближає перемогу» за участю воїнів АТО/ООС Білої Церкви. Для учнівської і студентської молоді, та й для всіх охочих, були показані документальні стрічки «Воїни духу» та «Позивний Зеніт» (5 частин). Ці фільми з'явилися завдяки власним зусиллям творців, без залучення коштів Держкіно, УКФ, чи платників податків.

♦ Кіноісторія охоплює перші роки війни. Ветерани діляться своїми спогадами про бої і полон, про рани, вибухи і постріли, про своїх загиблих побратимів, цих добрих, сміливих і незламних людей. Когось скосило осколком, хтось підірвався разом з аеропортом, хтось не дожив до ранку через крововтрату і больовий шок, когось забили до смерті «повстанці», хтось згорів у бронемашині. Їхні почорнілі від горя матері зараз все одно встають під час Гімну

Пам'ятаймо і каймося

України, бо знають, за що загинула їхня дитина...

♦ Тож не забуваймо! Не даваймо тим політтехнологам і тим, хто їм платить, зазасмітити наші мізки, отруїти нашу віру і шану до справжніх захисників, які лили і продовжують лити свою кров, доки хтось ламає і продовжує ламати комедію. Відчувайте, як кожного разу, коли з ваших вуст зривається щось цинічне, зверхнє і скептичне щодо Україно-російської війни і воїнів, що захищали Вітчизну, у вас пересихає горло. Адже, коли ви кажете щось подібне, ви плюєте у розриту братську могилу прями-сінку на холодні людські тіла у пошматованій формі з жовто-блакитними нашивками. Уявляйте це!

♦ ...В одному з інтерв'ю відомий український націоналіст, автор багатьох радикальних, проте й глибоких, думок Дмитро Корчинський сказав, що не можна пояснити, що таке честь, людині, у якої її нема. Продовжимо думку й додамо, що, певно,

те ж стосується і любові до Батьківщини та національної гордості, відчуття приналежності до народу, а не до соціальної верстви. Занадто багатомовно з нас ці речі є чужими, а тому вони все що завгодно ладні обміняти на власне економічне благополуччя. З ними вже не знайти спільної мови. Вони лише громадяни цієї країни. Але завдяки таким речам, як згадані вище стрічки, ще можна достукатися до молоді. Ті юні хлопці й дівчата ще можуть вирости українцями, які будуть ставитися до інших українців, як до рідних, і які готові будуть йти на жертви й утиски заради нації, бо то – сім'я. На що і сподіватимемося.

♦ А поки пам'ятаймо і каймося, якщо раптом забули. Бо у живих ветеранів ще можна буде попросити прощення, і вони пробачать. Але інші воїни, яких уже тисячі, нас не вибачать ніколи. І ми навіть не зможемо про це благодати, бо вони вже ніколи не ступатимуть поміж нас.

Богдан Храбуст

КРОСВОРД

По горизонталі: 1. База-склад, де зберігають у спеціальних резервуарах нафту і нафтопродукти та відпускають їх споживачам. 8. Міжнародна одиниця електричного опору. 9. Вигадана істота із «Володаря Перстнів» Толкіна. 10. Децибел. 11. Дядя. 12. Одне з п'яти почуттів, органом якого є око. 13. Міра земельної площі. 14. Завідуючий. 16. В давньоєгипетській релігії – бог Сонця, творець світу. 17. Мед, пиво на хрामове свято (заст.). 19. Жінка-офтальмолог. 20. Відчуття якої-небудь потреби (перев. фізіологічної), потяг до чого-небудь. 21. Нота. 23. Трав'яниста рослина з довгим стеблом і великими квітками (переважно червоного кольору). 24. Здивування, здогад. 25. 2+1. 26. Вузкий край, кромка чого-небудь. 27. Не ми, а .... 28. Слово, що додається до імен знатних чоловіків в Іспанії. 30. Глибока довга западина (переважно з крутими або прямовисними схилами), що утворилася внаслідок розмиву пухких осадових порід тимчасовими потоками. 31. По батькові доньки чоловіка на ім'я Оскар.

По вертикалі: 1. Усе нове, прогресивне, що запроваджується в якій-небудь галузі людської діяльності. 2. У давньоримській міфології – бог кохання, якого зображали крилатим хлопчиком з луком і стрілами. 3. .... (сама так, розм.). 4. Той, хто організовує, засновує, налагоджує або впорядковує що-небудь. 5. Баскетбольний клуб. 6. Нутряне сало. 7. Безглуздий набір слів, нісенітниця. 14. Крутий, різкий поворот. 15. .... Олекса Сергійович (український письменник, прозаїк, гуморист, лексикограф). 17. Київський університет права. 18. Російська телекомпанія. 22. Те саме, що півники. 24. Розбишака, хуліган. 28. ....-капо (у музиці – «спочатку» (знак повторення). 29. Вираження заперечення співрозмовників.

18. ТБ. 22. Фис. 24. Буян. 28. Да. 29. Ні. 14. Залом. 15. Вусик. 17. Куп. 3. То. 4. Організатор. 5. БК. 6. Здр. 7. Абр. По вертикалі: 1. Новаторство. 2. Амур. Руб. 27. Ви. 28. Дю. 30. Рр. 31. Оскарівна. Позив. 21. Сі. 23. Мак. 24. Ба. 25. Три. 26. Зав. 16. Па. 17. Каян. 19. Окунічка. 20. Орк. 10. Дю. 11. Вуї. 12. Зір. 13. Ар. 14. Ом. 9. По горизонталі: 1. Нафтобаза. 8. Ом. 9.

Яблука доспіли, яблука червоні...

До Всесвітнього дня яблук у бібліотеці-філії №4 відбулося свято для четвертокласників БНБК ЗОШ №13 (класовод Тамара Пономаренко) та членів клубу «Зарічани» Академії пенсіонерів Благодійного фонду К. Єфименка.

Працівники книгозбірні ознайомили присутніх з історією виникнення свята, його походженням та цікавими фактами, корисними властивостями яблук, використанням їх у медицині та кулінарії.

Учасники заходу отримали поради від садівника-дідуса, Василя Кисіля, про те, як доглядати за садом, вирощувати і зберігати яблука. Протягом заходу діти читали вірші відомих поетів про яблука та ста-

вили інсценівку «Яблунька». Чарівниця Осінь (бібліотекар Олена Буяненко) принесла дітлахам дарунки осіннього саду, позагадувала загадки та запропонувала «яблучні ігри». Бібліотечне повідр'я прикрасила книжкова виставка, де була представлена література про сучасні технології вирощування та переробки яблук, а також виставка-інсталяція з різноманітними сортами цих фруктів та домашньою випічкою, повидлом і напоями з них.

По завершенню дійства всі присутні взяли участь у яблучному частвуванні.

Ірина Співак, завідувача бібліотекою БНБК ЗОШ №13

Громадська думка
Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.